

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 75.

Vydána dne 29. prosince 1950.

Cena Kčs 5.—.

O B S A H :

(195.—202.) **195.** Nařízení, kterým se provádí zákon o organizaci bytového majetku a o Fondu bytového hospodářství. — **196.** Nařízení o přenesení působnosti ve věcech sociálního zaopatření československých občanů bydlících v cizině na ministerstvo zahraničních věcí. — **197.** Nařízení o placené dovolené na zotavenou některých zaměstnanců ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisejících v roce 1951. — **198.** Nařízení o zrušení ředitelství státního dluhu, ústřední státní pokladny v Praze a státní pokladny pro Slovensko v Bratislavě. — **199.** Nařízení o změnách hranic krajů, okresů a obcí. — **200.** Nařízení o nakládání s nemovitým národním majetkem ve správě ústředních úřadů. — **201.** Nařízení o hmotném zásobování. — **202.** Nařízení o přístavním řádu pro československé vnitrozemní přístavy.

195.

Vládní nařízení

ze dne 17. prosince 1950,

kterým se provádí zákon o organizaci bytového majetku a o Fondu bytového hospodářství.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 44 zákona č. 110/1950 Sb., o organizaci bytového majetku a o Fondu bytového hospodářství (dále jen „zákon“):

HLAVA I.

ORGANISACE BYTOVÉHO MAJETKU.

Bytový majetek.

§ 1.

(1) Bytovým majetkem se pro účely jeho organizace rozumějí

1. trvalé stavby, které podle své stavební úpravy, svého účelu a způsobu skutečného užívání mají povahu obytných domů;
2. stavební pozemky, na nichž jsou obytné domy, jakož i nezastavěné pozemky určené podle zastavovacího plánu k zastavění obytnými domy;
3. stavby a předměty investiční povahy určené k provozu bytového hospodářství.

(2) K bytovému majetku se počítají též jeho součásti a příslušenství.

§ 2.

Za bytový majetek (§ 1) se nepovažují

1. budovy, které jsou určeny k hromadnému ubytování ozbrojených sborů;
2. léčebné a ošetrovací ústavy a přírodní léčivé lázně;
3. domovy mládeže, domovy pracujících do-rostu, jiné internáty a studentské koleje, tělovýchovná střediska a sociální ústavy;
4. budovy určené k živnostenskému provozu přechodného ubytování, jakož i noclehárny a ubytovny.

§ 3.

V pochybnostech o tom, zda jde o bytový majetek, rozhoduje krajský národní výbor.

Organisace bytového majetku národního, jež spravuje stát přímo.

§ 4.

(1) Bytový majetek národní, jež spravuje stát přímo, může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministry svěřit do správy národnímu podniku, slouží-li tento majetek výlučně nebo převážně k ubytování zaměstnanců tohoto podniku a potřebuje-li ho podnik nezbytně pro tento účel.

(2) Jinak může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministry svěřit tento bytový majetek do

správy komunálnímu podniku, nevyžadují-li zvláštní důvody, aby jej i nadále spravoval stát přímo.

§ 5.

Ustanovení tohoto nařízení o organizaci bytového majetku se nevztahují na bytový majetek národní určený k ubytování příslušníků ozbrojených sborů a členů jejich rodin.

Organisace bytového majetku národního svěřeného do správy podnikům.

§ 6.

Bytový majetek národní svěřený do správy národnímu podniku může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministerstvy převést do správy

1. komunálního podniku, slouží-li tento majetek výlučně nebo převážně k ubytování jiných osob než zaměstnanců národního podniku a nepotřebuje-li ho tento podnik nezbytně pro své zaměstnance;
2. jiného národního podniku, slouží-li tento majetek výlučně nebo převážně k ubytování zaměstnanců tohoto podniku.

§ 7.

Bytový majetek národní svěřený do správy komunálnímu podniku může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministerstvy převést do správy národního podniku, slouží-li tento majetek výlučně nebo převážně k ubytování zaměstnanců tohoto podniku a potřebuje-li ho podnik nezbytně pro tento účel.

§ 8.

Ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministerstvy může učiniti opatření podle §§ 6 a 7 také z jiných důležitých důvodů, zejména vyžaduje-li toho splnění úkolů jednotného hospodářského plánu.

Organisace bytového majetku bytových sdružení.

§ 9.

(1) Majetek zrušeného bytového sdružení, které je podnikovým družstvem, převede ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušným ministerstvem zpravidla na stát a svěří do správy příslušnému národnímu nebo komunálnímu podniku (dále jen „podnik“).

(2) Podnikovými družstvy se rozumějí taková, jejichž členy mohou být podle jejich

stanov toliko zaměstnanci určitého podniku a členové jejich rodin.

§ 10.

(1) Majetek jiných zrušených bytových sdružení, která jsou družstvy, převede ministerstvo práce a sociální péče v každém okrese na obecně prospěšné okresní bytové družstvo (dále jen „bytové družstvo“).

(2) Ve výjimečných případech může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem vnitra převést tento majetek na stát a svěřit do správy komunálnímu podniku.

§ 11.

Ustanovení tohoto nařízení o organizaci bytového majetku se nevztahují na bytová družstva, jejichž členy mohou být podle jejich stanov toliko příslušníci ozbrojených sborů a členové jejich rodin.

§ 12.

Majetek zrušených bytových sdružení, která nejsou družstvy, převede ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušným ministerstvem na stát a svěří za podmínek stanovených v § 4 do správy některému podniku.

§ 13.

Knihovní zápisy.

Návrhy, aby v pozemkových (veřejných) knihách byly provedeny zápisy týkající se přechodu nemovitostí a věcných práv k nemovitostem (knihovních práv) z důvodu organisace bytového majetku, podávají podniky, jimž byl majetek svěřen do správy, nebo bytová družstva, na něž byl majetek převeden.

Vypořádání práv a závazků zrušených bytových sdružení.

§ 14.

(1) Zrušením zaniká bytové sdružení bez likvidace.

(2) Je-li bytové sdružení zapsáno v podnikovém rejstříku, zapíše soud jeho zrušení na návrh ministerstva práce a sociální péče.

§ 15.

(1) Práva a závazky zrušeného bytového sdružení přecházejí na podnik, jemuž byl majetek svěřen do správy, nebo na bytové družstvo, na něž byl majetek převeden.

(2) Převeďte-li ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušným ministerstvem část majetku zrušeného bytového sdružení na stát a svěří do správy podniku a část na bytové družstvo, rozhodne zároveň, která práva a závazky přecházejí na podnik a která na bytové družstvo. To platí přiměřeně i tehdy, převede-li ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministerstvy majetek zrušeného bytového sdružení na stát a svěří do správy dvěma nebo více podnikům nebo převede-li jej na dvě nebo více bytových družstev.

§ 16.

(1) O vypořádání práv, jež přísluší členům (společníkům) zrušeného bytového sdružení z členského poměru, jakož i závazků, které pro ně z tohoto poměru vyplývají, platí ustanovení stanov (společenské smlouvy) zrušeného sdružení.

(2) Podkladem pro vypořádání těchto práv a závazků je účetní závěrka celého zrušeného bytového sdružení. Tuto účetní závěrku sestaví ke dni zániku sdružení podnik, jemuž byl majetek svěřen do správy, nebo bytové družstvo, na něž byl majetek převeden; v případech uvedených v § 15 odst. 2 sestaví ji podnik nebo bytové družstvo, jež určí ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušným ministerstvem.

HLAVA II.

FINANČNÍ SLUŽBA.

Část I.

Fond bytového hospodářství.

Působnost Fondu.

§ 17.

Působnost Fondu bytového hospodářství (dále jen „Fond“) se vztahuje

1. na bytový majetek národní, pokud z ní není podle § 8 odst. 1 č. 1 zákona vyloučen;
2. na bytový majetek jednotných zemědělských družstev (dále jen „zemědělská družstva“);
3. na bytový majetek organizací a institucí celostátního významu a jednotlivých bytových družstev, pokud byla na něj podle § 8 odst. 1 č. 2 zákona rozšířena.

§ 18.

Ustanovení této hlavy týkající se podniků vztahují se přiměřeně též

1. na odděleně účtující zařízení vytvořená podle § 13 odst. 3 zákona;
2. na organizace a instituce celostátního významu a na jednotlivá bytová družstva, na jejichž bytový majetek byla rozšířena působnost Fondu.

Organisace a správa Fondu.

§ 19.

(1) Fond je podřízen vrchnímu vedení ministerstva práce a sociální péče.

(2) Dozor na činnost Fondu vykonává ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí.

§ 20.

(1) Správu Fondu vede devítičlenný výbor, jehož tři členové jsou Slováci. Je-li předsedou výboru Čech, je jeho náměstkem Slovák, a naopak.

(2) Členem výboru může být toliko československý občan oddaný lidově demokratickému řádu, bezúhonný a schopný k výkonu této funkce.

(3) Členové výboru slíbí ministru práce a sociální péče, že budou plnit své povinnosti svědomitě a v souladu se zájmy státu.

§ 21.

Výbor pečuje o to, aby Fond plnil své úkoly ve shodě s jednotným hospodářským plánem a co nejdříve.

§ 22.

(1) Podrobnosti o jednání a usnášení výboru upraví jednací řád, jež vydá výbor se schválením ministerstva práce a sociální péče.

(2) Funkce členů výboru je čestná. Členové mají nárok pouze na náhradu výdajů spojených s výkonem funkce; výši této náhrady může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí určit úhrnnou částkou.

§ 23.

Zastupování Fondu.

(1) Fond zastupuje a jeho jménem jedná předseda výboru; v jeho nepřítomnosti nebo při jeho zaneprázdnění ho zastupuje náměstek. Za Fond se podpisuje předseda výboru (náměstek) tak, že k názvu Fondu připojí svůj podpis.

(2) Výbor může se schválením ministerstva práce a sociální péče zmocnit též jiné osoby, aby v rozsahu, jež zároveň určí, zastupovaly Fond a jednaly jeho jménem.

Hospodaření Fondu.

§ 24.

Činnost Fondu je určována jeho plánem, jež schvaluje ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a který je součástí jednotného hospodářského plánu.

§ 25.

Fond sestaví v každém roce rozpočet a účetní závěrku, která podléhá schválení ministerstva práce a sociální péče danému v dohodě s ministerstvem financí. Fond je povinen hospodařit podle rozpočtu.

§ 26.

Hotovosti, cenné papíry a listiny ukládá Fond u Investiční banky, národního podniku.

Část II.

Obsah finanční služby.

Oddíl I.

Finanční zabezpečení hospodaření s bytovým majetkem.

Bytové hospodářství.

§ 27.

U každého národního podniku, jakož i u každého komunálního podniku, který se zabývá vedle své jiné podnikové činnosti též správou bytového majetku (dále jen „komunální podnik sdružený“) tvoří hospodaření s bytovým majetkem zvláštní hospodářský celek (podnikový bytový fond — dále jen „bytové hospodářství“) účtující odděleně od ostatního provozu podniku (provoz podniku — dále jen „podnikové hospodářství“).

§ 28.

(1) Národní podniky a komunální podniky sdružené vytvoří bytové hospodářství ke dni 1. ledna 1951 nebo, vzniknou-li předpoklady k jeho vytvoření později, ke dni vzniku těchto předpokladů.

(2) Do bytového hospodářství převedou národní podniky a komunální podniky sdružené ke dni jeho vytvoření bytový majetek,

zásoby a finanční majetek patřící k tomuto majetku, jakož i závazky bytový majetek zatěžující nebo k němu patřící.

§ 29.

U komunálních podniků, které se zabývají výlučně správou bytového majetku (dále jen „komunální podnik bytový“), tvoří bytové hospodářství provoz celého podniku.

Bytové jmění.

§ 30.

Základem bytového hospodářství je bytové jmění (bytový fond), které odpovídá součtu zůstatkové účetní ceny bytového majetku a pohledávek investiční povahy.

§ 31.

(1) Ke dni vytvoření bytového hospodářství rovná se počáteční bytové jmění rozdíl mezi součtem částek uvedených v § 30 a součtem závazků zatěžujících bytový majetek.

(2) Je-li počáteční bytové jmění nižší nebo vyšší než bytové jmění podle § 30, upraví se na tuto výši na vrub nebo ve prospěch Fondu.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 platí přiměřeně, převede-li se do bytového hospodářství další bytový majetek.

§ 32.

(1) Bytové jmění se zvyšuje zejména o prostředky poskytnuté Fondem na úhradu pořizovací ceny bytových investic, o další bytový majetek převedený do bytového hospodářství nebo o závazky převzaté Fondem.

(2) Bytové jmění se snižuje zejména o odvedené částky rovnající se odpisům z bytového majetku nebo zůstatkové účetní ceně vyřazeného bytového majetku, o bytový majetek vyňatý z bytového hospodářství, o částky, o které byla snížena kupní (trhová) cena rodinných domků nebo plat za jejich stavbu podle § 53 odst. 1, nebo o prominutý zbytek investorovy pohledávky podle § 53 odst. 2.

Provoz bytového hospodářství.

§ 33.

(1) Činnost bytového hospodářství podniků určují jejich podnikové plány, jež jsou součástí jednotného hospodářského plánu.

(2) Podniky sestaví v každém roce rozpočet a účetní závěrku bytového hospodářství. Rozpočet, a to u národních podniků a u komunálních podniků sdružených spolu s rozpočtem je-

jich podnikového hospodářství, je základem finančního plánu podniku tvořícího součást podnikového plánu. Podniky jsou povinny hospodařit podle rozpočtu.

§ 34.

(1) Zisk bytového hospodářství podniků podle schválené účetní závěrky, snížený o částku, o kterou jsou při náležitém splnění stanovených úkolů skutečné náklady nižší než náklady stanovené v rozpočtu, jde ve prospěch Fondu.

(2) Částka, o kterou jsou při náležitém splnění stanovených úkolů skutečné náklady nižší než náklady stanovené v rozpočtu, jde u národních podniků a u komunálních podniků sdružených ve prospěch podnikového hospodářství; u komunálních podniků bytových se použije této částky způsobem, který stanoví ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a vnitra.

§ 35.

Jsou-li náklady stanovené v rozpočtu bytového hospodářství vyšší než stanovené výnosy, uvede se v rozpočtu rozdíl, pokud nevyplývá z toho, že nájemné vybírané z bytového majetku je nižší než obvyklé nájemné z nájemních předmětů téhož druhu, stejné velikosti, jakosti a polohy v obci, jako nárok bytového hospodářství vůči Fondu a jako výnos.

§ 36.

(1) Ztráta bytového hospodářství podniků podle účetní závěrky jde na vrub Fondu, pokud nevyplývá z toho

1. že nájemné vybírané z bytového majetku je nižší než obvyklé nájemné z nájemních předmětů téhož druhu, stejné velikosti, jakosti a polohy v obci;

2. že skutečné náklady jsou vyšší než náklady stanovené v rozpočtu.

(2) Částky uvedené v odstavci 1 č. 1 a 2 jdou u národních podniků a u komunálních podniků sdružených na vrub podnikového hospodářství; u komunálních podniků bytových uhradí se tyto částky způsobem, který stanoví ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a vnitra.

§ 37.

Ministerstvo práce a sociální péče může v dohodě s ministerstvem financí a věcně příslušným ministerstvem uložit podnikům, aby zálohově odváděly Fondu zisk podle rozpočtu bytového hospodářství a částky rovnající se odpisům z bytového majetku; stejně může uložit Fondu, aby zálohově hradil podnikům rozdíl, o který jsou v rozpočtu stanovené náklady vyšší než stanovené výnosy.

Provozní úvěr.

§ 38.

Prostředky potřebné k financování provozu bytového hospodářství (dále jen „provozní úvěr“) smějí si podniky opatřiti úvěrem, a to jen u peněžních ústavů, které určí ministerstvo financí vyhláškou v úředním listě.

§ 39.

Podnik si smí opatřit provozní úvěr jen v mezích rozpočtu.

Platební styk.

§ 40.

Podniky jsou povinny soustředit své peněžní spojení týkající se bytového hospodářství u ústavu příslušného poskytovat jim provozní úvěr.

§ 41.

(1) Platby týkající se bytového hospodářství jsou podniky povinny konat zásadně převodem ve svém účtě u peněžního ústavu uvedeného v § 40. Platití hotovými penězi smějí jen, nelze-li placení převodem v účtě provést nebo není-li takové placení účelné.

(2) Pokladní hotovosti musí podniky omezit na nezbytně nutnou výši.

§ 42.

Bytové a podnikové hospodářství podniku smějí si poskytovat jen účetní úvěr, a to pouze, pokud jde o vzájemné dodávky a výkony; tyto úvěry, jakož i správní náklady se měsíčně vypořádají.

Kontrola bytových hospodářství.

§ 43.

Bytové hospodářství podniků je podřízeno dozoru ministerstva práce a sociální péče. Tím však zůstává nedotčena působnost jiných úřadů a orgánů podle příslušných předpisů.

§ 44.

(1) Investiční banka, národní podnik, a peněžní ústavy uvedené v § 40 (dále jen „ústavy“) provádějí stálou peněžní kontrolu bytového hospodářství podniků, a to zejména tím, že sledují a řídí pohyb peněz.

(2) Podniky jsou povinny poskytovat ústavům údaje potřebné k provádění kontroly. Údaje podniku si může ústav ověřit nahlédnutím do jeho početních záznamů.

§ 45.

(1) O zjištěných závadách musí ústav podat ihned zprávu orgánu, který schvaluje podnikový plán.

(2) V závažných případech podá ústav zprávu o zjištěných závadách též ministerstvu práce a sociální péče a věcně příslušnému ministerstvu.

§ 46.

Podrobné předpisy.

(1) Podrobné předpisy o bytovém hospodářství, o jeho vytvoření a provozu a o vytvoření a úpravě bytového jmění vydá ministerstvo práce a sociální péče v dohodě se státním úřadem plánovacím, s ministerstvem financí a s věcně příslušnými ministerstvy vyhláškou v úředním listě, v níž zároveň stanoví, kdo schvaluje úpravu bytového jmění, jakož i účetní závěrky bytových hospodářství.

(2) Podrobné předpisy o provozním úvěru, platebním styku a o peněžní kontrole bytových hospodářství vydá ministerstvo financí v dohodě se státním úřadem plánovacím, s ministerstvem práce a sociální péče a s věcně příslušnými ministerstvy vyhláškou v úředním listě.

§ 47.

Zemědělská družstva.

Ustanovení tohoto oddílu se nevztahují na zemědělská družstva. Finanční zabezpečení jejich hospodaření s bytovým majetkem upraví vláda zvláštním nařízením.

Oddíl II.

Financování bytových investic.

Bytové investice.

§ 48.

(1) Bytovými investicemi se rozumějí

1. novostavba obytných domů a úprava neobytných budov na obytné domy, jakož i přístavby, nástavby, přestavby a úpravy obytných domů, pokud se jimi získají nové byty;
2. obnova obytných domů zničených nebo poškozených ve spojitosti s válečnými událostmi nebo s nepřátelskou okupací, jakož i obnova obytných domů, které byly zničeny nebo poškozeny živelní pohromou;
3. nabytí stavebních pozemků, na nichž jsou obytné domy, jakož i nezastavěných pozemků určených podle zastavovacího plánu k zastavění obytnými domy;
4. pořízení staveb a předmětů investiční povahy určených k provozu bytového hospodářství;
5. pořízení součástí a příslušenství bytového majetku;
6. opravy, jimiž se zvyšuje původní pořizovací cena bytového majetku nebo se prodlužuje doba jeho upotřebitelnosti.

(2) Za bytové investice ve smyslu odstavce 1 se považuje též stavba a obnova rodinných domků.

§ 49.

Fond financuje bytové investice

1. národních podniků; jsou-li určeny ve prospěch zaměstnanců podniku;
2. komunálních podniků;
3. zemědělských družstev, jsou-li určeny ve prospěch členů družstva;
4. organizací a institucí celostátního významu, na jejichž bytový majetek byla podle § 8 odst. 1 č. 2 zákona rozšířena působnost Fondu;
5. jednotlivých bytových družstev, na jejichž bytový majetek byla podle § 8 odst. 1 č. 2 zákona rozšířena působnost Fondu, nebo povolilo-li to ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí podle § 8 odst. 2 zákona i bez rozšíření této působnosti, avšak vždy jen, jsou-li určeny ve prospěch členů družstva;
6. jednotlivých ústředních orgánů (úřadů) státu, zařízení státní správy (státních podniků) a národních výborů, povolilo-li to podle § 8

odst. 1 č. 3 zákona ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a věcně příslušným ministerstvem.

Stavba rodinných domků.

§ 50.

(1) Fond financuje stavbu rodinných domků, jsou-li určeny pro osoby, které se zvláště zasloužily o výstavbu státu.

(2) Splnění této podmínky se nevyžaduje, staví-li rodinné domky národní podnik některého klíčového oboru

1. pro osoby, které se přihlásily do práce v podniku a zavázaly se, že nezruší po smlouvenou dobu bez vážného důvodu pracovní smlouvu ani nedají podniku svým zaviněním podnět k jejímu zrušení;
2. pro osoby v podniku již zaměstnané, jejichž byty se staly poddolováním nezpůsobilými k bydlení nebo které bydlí s rodiči, ač si založily sňatkem vlastní domácnost, anebo které nabídlly své zdravotně nezávadné a vhodné byty pro zaměstnance podniku a jež se ve všech těchto případech zavázaly, že nezruší po smlouvenou dobu bez vážného důvodu pracovní smlouvu ani nedají podniku svým zaviněním podnět k jejímu zrušení;
3. pro jiné osoby, které nabídlly své zdravotně nezávadné a vhodné byty pro zaměstnance podniku.

(3) Které podniky se považují za podniky klíčových oborů, stanoví ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s věcně příslušnými ministerstvy vyhláškou v úředním listě.

§ 51.

Obnova rodinných domků.

(1) Je-li výměrem o obnově stanoveno, že se obnova má provést v celé obci nebo v některé její části jako jednotná stavební akce, určí stavební úřad investora, který provede tuto akci, pokud se týká obytných staveb. Rovněž v obcích nebo v jejich částech, které takto obnoveny nebudou, určí stavební úřad investory, kteří obnoví jednotlivé rodinné domky, pokud si jejich vlastníci nezvolí se schválením stavebního úřadu investora sami.

(2) Určí-li investora stavební úřad, stanoví též podmínky obnovy. Tyto podmínky stanoví i tehdy, zvolí-li si s jeho svolením investora vlastník zničeného nebo poškozeného domku a nedojde-li o nich mezi ním a investorem k dohodě.

Prodej rodinných domků do osobního vlastnictví.

§ 52.

(1) Rodinné domky, jež investor vystavěl na svých pozemcích, prodá po dokončení stavby jednotlivcům do osobního vlastnictví za kupní (trhovou) cenu, která se rovná pořizovací ceně.

(2) Zároveň s kupní (trhovou) smlouvou sjedná investor smlouvu, kterou přenechá nabyvateli rodinného domku a jeho právním nástupcům k bezplatnému užívání na dobu trvání domku nezastavěnou část stavebního pozemku.

§ 53.

(1) Je-li nabyvatelem (vlastníkem) rodinného domku osoba uvedená v § 50 odst. 2 č. 1 nebo 2, sníží se na vrub investorova bytového jmění kupní (trhová) cena domku nebo plat za jeho stavbu o třetinu.

(2) Investorova pohledávka z této kupní (trhové) ceny domku nebo z platu za jeho stavbu se považuje za splacenou na vrub investorova bytového jmění,

1. splatil-li na ni vlastník domku částku, která se spolu s prostředky, jimiž přispěl k úhradě pořizovací ceny domku, rovná třetině této ceny, a

2. prošla-li též smlouvená doba a nezrušil-li vlastník domku bez důležitého důvodu pracovní smlouvu ani nezrušil-li ji investor z jeho zavinění.

§ 54.

(1) Nárok na výhodu podle § 53 zůstane vlastníku rodinného domku zachován, stal-li se bez svého zavinění nezpůsobilým k práci nebo zrušil-li pracovní smlouvu z důležitého důvodu anebo zrušil-li ji investor bez jeho zavinění.

(2) Stejně zůstane nárok na výhodu zachován dědicům zemřelého vlastníka domku, jsou-li jimi jeho manželka nebo děti, třebaš nebyli v podniku zaměstnání.

§ 55.

Nárok na výhodu podle § 53 zaniká a investoru přísluší právo rodinný domek vykoupiti, zrušil-li jeho vlastník před projitím smlouvené doby bez vážného důvodu pracovní smlouvu nebo zrušil-li ji investor z jeho zavinění.

§ 56.

Podrobné předpisy.

Podrobné předpisy o financování bytových investic vydá ministerstvo práce a sociální péče v dohodě se státním úřadem plánovacím, s ministerstvem financí a s věcně příslušnými ministerstvy vyhláškou v úředním listě.

HLAVA III.

SPOLEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ.

§ 57.

Za věcně příslušné se považuje ministerstvo, jehož ressortním účelům slouží bytový majetek, spravuje-li jej stát přímo, nebo do jehož oboru působnosti náleží národní podnik nebo organizace nebo instituce celostátního významu; pro bytový majetek národní, jež spravuje stát přímo národními výbory nebo který je svěřen do správy komunálním podnikům, je věcně příslušným ministerstvem ministerstvo vnitra.

§ 58.

Kde se v tomto nařízení mluví o zemědělských družstvech, rozumějí se tím též zemědělská výrobní družstva.

§ 59.

Toto nařízení nabude účinnosti dnem 1. ledna 1951; provede je ministr práce a sociální péče v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Erban v. r.

196.

Vládní nařízení

ze dne 12. prosince 1950

o přenesení působnosti ve věcech sociálního zaopatření československých občanů bydlících v cizině na ministerstvo zahraničních věcí.

Vláda republiky Československé nařizuje se souhlasem presidenta republiky podle § 1 písm. a) ústavního zákona č. 47/1950 Sb., o úpravách v organisaci veřejné správy:

§ 1.

(1) Působnost ministra (ministerstva) práce a sociální péče ve věcech sociálního za-

opatření československých občanů bydlících v cizině se přenáší do oboru působnosti ministra (ministerstva) zahraničních věcí.

(2) Ministr (ministerstvo) zahraničních věcí činí všeobecná opatření ve věcech sociálního zaopatření československých občanů bydlících v cizině v dohodě s ministry (ministerstvy) práce a sociální péče, financí a národní bezpečnosti.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951; provedou je ministři zahraničních věcí a práce a sociální péče v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.

Zápotocký v. r.

Fierlinger v. r.

za náměstka předsedy vlády
a ministra zahraničních věcí širokého

Erban v. r.

197.

Vládní nařízení

ze dne 19. prosince 1950

o placené dovolené na zotavenou některých zaměstnanců ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisících v roce 1951.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 14 zákona č. 143/1950 Sb., o placené dovolené na zotavenou v roce 1951 (dále jen „zákon“):

§ 1.

(1) Ustanovení tohoto nařízení se vztahují na zaměstnance ve stavebnictví a v oborech se stavebnictvím souvisících, s výjimkou zaměstnanců, na které se vztahuje zákon o soukromých zaměstnancích, učňů a zaměstnanců uvedených v odstavci 4.

(2) Zaměstnanci ve stavebnictví se podle tohoto nařízení rozumějí zaměstnanci v závodech podniků národních, komunálních, družstevních i soukromých, provádějících stavební práce investiční nebo udržovací povahy, a to všechny práce hlavní stavební výroby a z prací pomocné stavební výroby práce malířské, la-

kýrnické (natěračské), dlaždičské, pokrývačské, asfaltérské, štukatérské, kladečské a obkládačské, teracářské a izolatérské (utěšňovací). Zaměstnanci v oborech se stavebnictvím souvisejících se podle tohoto nařízení rozumějí zaměstnanci pracující v lomech, šterkovnách, pískovnách nebo cihelnách.

(3) Za závody podle odstavce 2 se považují též závodní oddělení, dílny, sklady a ložiska.

(4) Ustanovení tohoto nařízení se nevztahují na zaměstnance stavebních závodů a závodů se stavebnictvím souvisejících, v nichž jsou všichni zaměstnanci zaměstnáni po celý rok.

(5) Vznikne-li pochybnost, zda se toto nařízení vztahuje na zaměstnance některého závodu, rozhodne příslušný okresní národní výbor po vyjádření příslušného orgánu jednotné odborové organizace.

§ 2.

(1) Zaměstnanci, na něž se toto nařízení vztahuje (dále jen „zaměstnanci“), mají vůči svým zaměstnavatelům (dále jen „zaměstnavatelé“) nárok na dovolenou ve výměře stanovené v § 2 zákona po 48 týdnech trvání pracovního poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících.

(2) Po 32 týdnech trvání pracovního poměru může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci na jeho žádost dvě třetiny dovolené podle odstavce 1.

§ 3.

(1) Doba, která je podle zákona rozhodná pro prodloužení výměry dovolené, se počítá tak, že se za rok trvání pracovního poměru považuje každý kalendářní rok, v němž zaměstnanec byl v pracovním poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících aspoň 26 týdnů. Trval-li pracovní poměr v některých kalendářních letech kratší dobu, sčítají se za tato léta celé týdny, v nichž zaměstnanec byl v pracovním poměru ve stavebnictví nebo v některém z oborů se stavebnictvím souvisejících, a součet se dělí 26. Výsledek udává počet let rozhodných pro výměru dovolené. K počtu týdnů, o které součet všech týdnů přesahuje číslo dělitelné 26, se nepřihlíží. Doba trvání pracovních poměrů v jiném oboru nebo jiné skupině povolání, pokud je podle zákona započítatelná do doby rozhodné pro prodloužení dovolené, počítá se svou skutečnou délkou.

(2) Pokud délka dovolené závisí na zaměstnancově věku nebo na trvání jeho pracovního poměru, rozhoduje stav ke dni 1. ledna roku, v němž zaměstnanec dovolenou nastupuje.

§ 4.

(1) Zaměstnavatel, pokud nepostupuje podle odstavce 3, je povinen založiti každému zaměstnanci ihned při nastoupení práce lístek na dovolenou (dále jen „lístek“), nemá-li ho již, a vyznačovati v něm jednotlivé týdny trvání pracovního poměru.

(2) Zaměstnavatel vyznačuje jednotlivé týdny trvání pracovního poměru tak, že v lístku poznamenává částky, jež stanoví ministerstvo práce a sociální péče vyhláškou v úředním listě, přihlížejíc jednak k délce zaměstnancovy dovolené, jednak k vyplácené mzdě. Vyznačování se provede buď vpisováním nebo vlepujáním zvláštních známek, vydaných k tomu účelu Československou státní poštou, národním podnikem. Týdny, za něž zaměstnanci nepřisluší mzda ani její část, a týdny dovolené vyznačí zaměstnavatel poznámkou nebo vlepením zvláštních známek bez hodnoty; známky se však nevlepují, koná-li zaměstnanec základní službu v branné moci.

(3) Je-li zaměstnavatelem národní nebo komunální podnik, lze údaje uvedené v odstavci 2 vyznačovati ve mzdových záznamech.

§ 5.

(1) Zaměstnavatel je povinen po dobu trvání pracovního poměru lístek, po případě mzdové záznamy (§ 4 odst. 3), řádně uschovati a předložiti je na požádání k nahlédnutí orgánům okresního národního výboru, závodnímu zastupitelstvu zaměstnanců a zaměstnanci.

(2) Při skončení pracovního poměru je zaměstnavatel povinen vyhotoviti zaměstnanci lístek a vlepiti příslušné známky, pokud tak již neučinil dříve; lístek vydá zaměstnanci. Zaměstnanec je povinen odevzdati jej do úschovy novému zaměstnavateli. Zjistí-li nový zaměstnavatel, že lístek vykazuje nedostatky, je povinen neprodleně požádati dosavadního zaměstnavatele o jejich odstranění. Dosavadní zaměstnavatel je povinen neprodleně žádosti vyhověti.

§ 6.

(1) Jakmile zaměstnanci vznikne nárok na dovolenou podle § 2 odst. 1, přísluší mu při jejím nastoupení požitky ve výši odpovídající úhrnu částek vyznačených v lístku nebo ve mzdovém záznamu (§ 4 odst. 2 a 3).

(2) Poskytuje-li se zaměstnanci poměrná část dovolené podle § 2 odst. 2, přísluší mu při

jejím nastoupení jen požitky odpovídající úhrnu částek vyznačených v období 32 týdnů trvání pracovního poměru.

(3) Zaměstnavatel může v případech hodných zvláštního zřetele se souhlasem okresního národního výboru vyplatiti zaměstnanci na jeho žádost částky vyznačené v lístku nebo ve mzdovém záznamu dříve, než mu vznikne podle předchozích ustanovení nárok na dovolenou nebo její část.

§ 7.

(1) Byl-li pracovní poměr před nastoupením dovolené předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, ztrácí zaměstnanec nárok na dovolenou. Zaměstnavatel v takovém případě nevydá zaměstnanci lístek, nýbrž zašle jej po uplynutí tří měsíců jednotné odborové organizaci, které vzniká nárok na jeho proplacení. Zaměstnavatel, který postupuje podle § 4 odst. 3, odvede v takovém případě příslušnou částku vyznačenou ve mzdovém záznamu jednotné odborové organizaci.

(2) Byl-li pracovní poměr po vyčerpání dovolené, avšak před uplynutím kalendářního roku, předčasně zrušen zaměstnancem bez důležitého důvodu nebo zaměstnavatelem z důležitého důvodu zaviněného zaměstnancem, je zaměstnavatel povinen od zaměstnance požadovati peněžitou náhradu za dovolenou, po případě za její část, kterou před zrušením pracovního poměru vyčerpal. Zaměstnavatel jest oprávněn sraziti příslušnou částku při poslední výplatě zaměstnancových požitků; tuto částku odvede jednotné odborové organizaci.

(3) Za dny, které zaměstnanec během kalendářního roku zamešká bez důležité příčiny (§ 4 odst. 2 a 4 zákona), je zaměstnavatel povinen požadovati od zaměstnance dvojnásobek částky připadající z požitků po dobu dovolené na každý takto zameškaný den a odvésti jej jednotné odborové organizaci. Ustanovení poslední věty odstavce 2 platí obdobně.

§ 8.

Ministerstvo práce a sociální péče upraví v dohodě s ministerstvem pošt vyhláškou v úředním listě podrobnosti, zejména vzor lístku, jeho používání, proplacení částek v něm vyznačených, způsob vedení mzdových záznamů podle § 4 odst. 3 a postup zaměstnavatelů v případech uvedených v § 5 odst. 2.

§ 9.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951; provedou je ministři práce a sociální péče a pošt v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Dr. Neuman v. r.

Erbán v. r.

198.

Vládní nařízení

ze dne 19. prosince 1950

o zrušení ředitelství státního dluhu, ústřední státní pokladny v Praze a státní pokladny pro Slovensko v Bratislavě.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1 odst. 1 zákona č. 143/1949 Sb., o změnách v organizaci veřejné správy a v působnosti jejích orgánů:

§ 1.

(1) Ředitelství státního dluhu v Praze, zřízené zákonem č. 686/1920 Sb., se zrušuje.

(2) Jeho působnost se přenáší na Státní banku československou s výjimkou soustavného účtování v oboru státního dluhu, které se převádí na ministerstvo financí.

§ 2.

(1) Ústřední státní pokladna v Praze, zřízená nařízením ministerstva financí č. 65/1919 Sb., a státní pokladna pro Slovensko v Bratislavě, zřízená opatřením vydaným podle § 14 zákona č. 64/1918 Sb., se zrušují.

(2) Jejich působnost se převádí na ministerstvo financí s výjimkou úschovy a s ní spojené správy svěřených hodnot, která se přenáší na Státní banku československou.

§ 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951; provede je ministr financí.

Zápotocký v. r.

Kabeš v. r.

199.

Vládní nařízení
ze dne 19. prosince 1950
o změnách hranic krajů, okresů a obcí.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 5 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/1948 Sb., o krajském zřízení, podle § 15 odst. 1 dekrety presidenta republiky č. 121/1945 Sb., o územní organizaci správy, vykonávané národními výbory, a podle § 6 odst. 1 zákona č. 142/1949 Sb., o výkonu lidové správy v sídlech krajů:

§ 1.

Hranice krajů a okresů, určené zákonem č. 280/1948 Sb. a vládním nařízením č. 3/1949 Sb., o územní organizaci okresů v českých zemích, se upravují tak, jak je stanoveno v příloze k tomuto nařízení, která je jeho součástí.

§ 2.

(1) Městské části Hostovice a Stříbrníky se v rozsahu svých katastrálních území vylučují z města Ústí nad Labem a tvoří se z nich samostatné obce v okrese Ústí nad Labem.

(2) K městu Jihlava se připojují z okresu Jihlava obce Bedřichov, Helenín, Hruškové Dvory a Staré Hory.

§ 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951; provede je ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Nosek v. r.

Příloha k § 1 vl. nař. č. 199/1950 Sb.

Část I.

Změny hranic krajů.

Ř. č.	Vylučuje(jí) se		obec (obce), osady	a připojuje(jí) se	
	z kraje	a z okresu		k okresu	v kraji
1.	Českobudějovického	Tábor	osady Alenina Lhota, Cunkov, Javoří a Ounuz	Sedlčany	Pražském
2.	Plzeňského	Blatná	Raztely a Svučice	Písek	Českobudějovickém
3.	Jihlavského	Kamenice nad Lipou	Mlýny, Psárov a Tříklasovice	Soběslav	
4.	Pardubického	Pardubice	Vysoká nad Labem	Hradec Králové	Hradeckém
5.	Pražského	Kutná Hora	Paběnice, Senetín a Újezdec	Čáslav	Pardubickém
6.	Brněnského	Velká Bíteš	Kozlany	Třebíč	Jihlavském
7.		Moravská Třebová	Kladky	Litovel	Olomouckém
8.	Nitranského	Komárno	Brestovec a Sokolce	Čalovo	Bratislavském
9.	Košického	Revúca	Španie Pole	Rimavská Sobota	Bansko-bystrickém

Č á s t II.

Změny hranic okresů uvnitř krajů.

Ř. č.	V kraji	se vylučuje(jí) z okresu	obec (obce), osady	a připojuje(jí) se k okresu
1.	Pražském	Brandýs nad Labem	Kochánky a Mečeříž	Mladá Boleslav
2.		Dobříš	Obory	Příbram
3.		Nymburk	Bratronice, Újezd a Újezdec	Mladá Boleslav
4.		Sedlčany	Kamýk nad Vltavou	Příbram
5.		Votice	Daměnice	Vlašim
6.	Českobudějovickém	Třeboň	Val	Soběslav
7.	Plzeňském	Horažďovice	Buršice	Sušice
8.		Plasy	Chockov a Lhotka	Rokycany
9.		Sušice	Zejbiš-Svinná	Klatovy
10.		Tachov	Třebel, Vížka a Záhoří	Stříbro
11.	Karlovarském	Jáchymov	osady Ondřejov, Rájov a Údolíčko	Kadaň
12.		Kraslice	Leopoldovy Hamry	Sokolov
13.		Sokolov	Cihelny	Karlovy Vary
14.	Libereckém	Česká Lípa	Chrastná	Liberec
15.		Doksy	Dolní Krupá, Dolní Rokytá a Horní Rokytá	Mnichovo Hradiště
16.			Hradčany	Česká Lípa
17.	Hradeckém	Hořice	Kal	Nová Paka
18.	Pardubickém	Chrudim	Dubany	Pardubice
19.		Lanškroun	Rybník	Ústí nad Orlicí
20.		Vysoké Mýto	Brandýs nad Orlicí, Mostek, Němčí, Oucmanice, Seč, Sudslava, Svätý Jiří a Velká Skrovnice	
21.	Jihlavském	Ledeč nad Sázavou	Martinice u Onšova	Pacov
22.			Řečice	Humpolec
23.		Pelhřimov	Hojkov	Jihlava

Ř. č.	V kraji	se vylučuje(jí) z okresu	obec (obce), osady	a připojuje(jí) se k okresu
24.	Brněnském	Bystřice nad Pernštejnem	Kněževés, Křtěnov a Olešnice	Boskovice
25.		Mikulov	Ivaň	Židlochovice
26.		Znojmo	Ratišovice a Stupešice	Moravský Krumlov
27.		Židlochovice	Troskotovice	
28.	Olomouckém	Hranice	Lazníky	Přerov
29.		Litovel	Přemyslovice	Prostějov
30.		Šternberk	Pňovice	Litovel
31.			Ondrášov a Sedm Dvorů	Bruntál

200.

Vládní nařízení

ze dne 19. prosince 1950

o nakládání s nemovitým národním majetkem ve správě ústředních úřadů.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 14 zákona č. 35/1950 Sb., kterým se stanoví státní rozpočet republiky Československé na rok 1950 (rozpočtový zákon):

Všeobecná ustanovení.

§ 1.

(1) Nařízení upravuje nakládání s nemovitým národním majetkem, který nespravují národní výbory nebo který není svěřen do správy národních a komunálních podniků a jiných socialistických právnických osob.

(2) O nakládání s majetkem, kterého stát nabytí konfiskací a znárodněním, a s majetkem získaným pro účely pozemkových reforem platí zvláštní předpisy o tom vydané, ledaže již tento majetek podle uvedených zvláštních předpisů přešel do správy ústředních úřadů nebo jejich podřízených úřadů, ústavů nebo zařízení.

(3) O poměrech bytového majetku národního ve správě ústředních úřadů platí toto nařízení jen potud, pokud nejsou upraveny zákonem č. 110/1950 Sb., o organizaci byto-

vého majetku a o Fondu bytového hospodářství, nebo zákonem č. 94/1950 Sb., o ubytování branné moci a Sboru národní bezpečnosti.

§ 2.

(1) Nemovitý národní majetek, pro který platí toto nařízení, spravují ústřední úřady. Příslušným ústředním úřadem je úřad, do jehož působnosti patří úkoly, k jejichž plnění majetek slouží, nebo pro nějž bylo majetku nabyto; není-li příslušnost zřejmá, dohodnou se dotčené ústřední úřady, kterému z nich bude správa majetku příslušet.

(2) Ústřední úřad, který nemovitý národní majetek spravuje, může pověřit podřízené úřady, ústavy nebo zařízení, aby v rámci předpisů a daných pokynů obstarávaly udržování nemovitosti a činily opatření plynoucí z jejího obvyklého užívání (hospodářská správa).

§ 3.

(1) Ústřední úřad převádí nemovitý národní majetek do správy jiného ústředního úřadu v dohodě s ním; převyšuje-li cena tohoto majetku 5,000.000 Kčs, postupují ústřední úřady v dohodě s ministerstvem financí.

(2) Převody částí nemovitého národního majetku, které jsou ve správě ústředních úřadů, do správy národních výborů, národních a komunálních podniků a jiných socialistických právnických osob a naopak ze správy

národních výborů, národních a komunálních podniků a jiných socialistických právnických osob na ústřední úřady upravují zvláštní předpisy.

(3) Při převodu správy budou zároveň učiněna opatření potřebná se zřetelem k závadám vážnoucím na nemovitosti a podle předpisů o státním hospodaření opatření potřebná k finančnímu zajištění účelového určení nemovitosti.

§ 4.

(1) Ústřední úřad je povolán udržovat a zvelebovat nemovitý národní majetek jím spravovaný tak, aby majetek co nejúčelněji sloužil svému společenskému poslání. Úřad je povolán ke všem úkonům, které souvisí se správou tohoto majetku; předpisy o působnosti finančních prokuratur nejsou dotčeny. Dále je úřad oprávněn a povinen v rámci příslušných předpisů učinit všechna opatření, jichž vyžaduje péče o tento majetek, po případě navrhnout vhodná opatření jinému příslušnému úřadu.

(2) Ministerstvo techniky navrhuje příslušným ústředním úřadům vhodná opatření, jichž vyžaduje péče o nemovitý národní majetek po stránce technické.

§ 5.

Ústřední úřady provedou soupis nemovitého národního majetku jimi spravovaného a provedou dále evidenci tohoto majetku. Podrobnosti stanoví ministerstvo financí směrnicemi vydanými v dohodě se státním úřadem plánovacím, ministerstvem techniky a nejvyšším účetním kontrolním úřadem, v nichž též upraví způsob oceňování nemovitého národního majetku.

§ 6.

Podrobnosti o správě nemovitého národního majetku, pro který platí toto nařízení, a o převodech jeho správy mezi ústředními úřady stanoví směrnicemi ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem techniky, s příslušným ústředním úřadem a s nejvyšším účetním kontrolním úřadem.

Zcizení, zatížení, nájem a jiné přenechání k využití.

§ 7.

(1) Nemovitý národní majetek nesmí být zásadně zcizen a nesmí být nově zatížen zástavními právy nebo věcnými břemeny.

(2) Nemovitý národní majetek lze zcizit, zatížit právem stavby, pronajmout nebo jinak přenechat k využití jen tehdy, když se tím

dosáhne zvýšení společenského prospěchu z tohoto majetku nebo když se tak stane v zájmu státu.

§ 8.

Ke zcizení nemovitého národního majetku, nepřevyšuje-li jeho cena 5,000.000 Kčs, k zatížení nemovitého národního majetku právem stavby, k jeho pronajmutí nebo k jinému přenechání k využití je příslušný ústřední úřad, který tento majetek spravuje; v jiných případech nebo má-li být zcizen, zatížen nebo jinak přenechán k využití nemovitý majetek v cizině, postupuje ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí.

§ 9.

(1) O bezplatném zatížení právem stavby a o jiném bezplatném přenechání nemovitého národního majetku k využití, nepřevyšuje-li cena zřizovaného práva částku 100.000 Kčs, rozhoduje ústřední úřad, který tento majetek spravuje; o bezplatném zcizení a bezplatném zatížení právem stavby a o jiném bezplatném přenechání tohoto majetku k využití, nepřevyšuje-li cena zcizované nemovitosti nebo zřizovaného práva částku 1,000.000 Kčs, rozhoduje ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí, v ostatních případech vláda.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí též o částečně bezplatném zcizení nemovitého národního majetku a o jeho částečně bezplatném zatížení právem stavby nebo o jiném přenechání k využití.

(3) O odevzdání nemovitého národního majetku do trvalého užívání socialistickým právnickým osobám, zejména lidovým družstvům (§ 103 odst. 2 občanského zákoníka) rozhoduje ústřední úřad.

§ 10.

Nemovitý národní majetek, vhodný pro účely jednotných zemědělských družstev, převede příslušný ústřední úřad do správy ministerstva zemědělství, které tento majetek uvedeným družstvům zcizí nebo jinak přenechá k využití.

§ 11.

Ministerstvo financí může v dohodě s nejvyšším účetním kontrolním úřadem a s ministerstvem techniky stanovit směrnicemi podrobnosti o zcizení nemovitého národního majetku ve správě ústředních úřadů, o jeho zatížení právem stavby, pronajmutí a o jiném přenechání k využití; podrobnosti k provedení § 10 budou stanoveny též v dohodě s ministerstvem zemědělství.

§ 12.

Závěrečné ustanovení.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Zápotocký v. r.

Fierlinger v. r.,
též za náměstka předsedy
vlády a ministra zahraničních
věcí širokého
Dr. Ševčík v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.
Dr. Dolanský v. r.
arm. gen. dr. Čepička v. r.
Dr. Gregor v. r.
Nosek v. r.
Kopřiva v. r.
Kabeš v. r.

Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Rais v. r.
Kopecký v. r.
Kliment v. r.
Duriš v. r.
Krajčír v. r.
Petr v. r.
Dr. Ing. Šlechta v. r.
Dr. Neuman v. r.
Erban v. r.
Plojhar v. r.
Ing. Jankovcová v. r.

201.

**Vládní nařízení
ze dne 19. prosince 1950
o hmotném zásobování.**

Vláda republiky Československé nařizuje se souhlasem presidenta republiky podle § 1 ústavního zákona č. 47/1950 Sb., o úpravách v organizaci veřejné správy, a podle § 42 odst. 1 zákona č. 241/1948 Sb., o prvním pětiletém hospodářském plánu rozvoje Československé republiky (zákona o pětiletém plánu):

Část první.
Úvodní ustanovení.

§ 1.

K zajištění plynulého uskutečňování jednotného hospodářského plánu se hmotné zásobování plánuje, organizuje a řídí tak, aby veškeré hmotné zdroje národního hospodářství byly co nejúčelněji a nejhospodárněji využity v zájmu stálého vzrůstu společenské výroby a tím i stálého vzestupu blahobytu pracujících.

§ 2.

(1) V hmotném zásobování se výrobky podle důležitosti, kterou mají pro plnění plánovaných úkolů, dělí na klíčové, centralisované a decentralisované.

(2) Seznam klíčových, centralisovaných a decentralisovaných výrobků vydává státní úřad plánovací.

(3) Výrobky se rozumějí také surovinou a polotovary.

(4) Na energii se toto nařízení nevztahuje.

§ 3.

(1) Zásobování podle tohoto nařízení se řídí plány hmotného zásobování.

(2) Plán hmotného zásobování klíčovými výrobky vypracovává státní úřad plánovací a schvaluje vláda.

(3) Plán hmotného zásobování centralisovanými výrobky vypracovává ústředna hmotného zásobování (§ 7) a schvaluje státní úřad plánovací.

(4) Vypracování plánu hmotného zásobování decentralisovanými výrobky upraví pro jednotlivé úseky a odvětví státní úřad plánovací.

§ 4.

(1) Plány hmotného zásobování se skládají:
a) z hmotných bilancí, jimiž se stanoví hlavní proporce v zásobování a odbytu, jakož i proporce mezi jednotlivými odvětvími národního hospodářství,
b) z rozdělovacích plánů hmotného zásobování, které určují přiděly výrobků pro jednotlivé ústřední plánovací orgány (ústřední úřady, generální ředitelství a pod.) a rozvrhují tyto přiděly podle účelu použití (výroba, provoz, investice, údržba, zásoby, vývoz a pod.).

(2) Hmotné bilance se dělí na:

- a) bilance výrobních prostředků, zajišťujících výrobní plány a plán výstavby; tyto bilance se dělí dále na bilance výrobků sloužících převážně investiční výstavbě (základní fondy) a na bilance výrobků používaných převážně k dalšímu zpracování (oběžné fondy),
b) bilance předmětů spotřebních, sloužících převážně ke krytí hmotných potřeb obyvatelstva.

§ 5.

Použití výrobků k jinému účelu, než stanoví plán hmotného zásobování, je zakázáno.

Část druhá.

Orgány hmotného zásobování.

Oddíl I.

Státní úřad plánovací.

§ 6.

(1) Státní úřad plánovací je vrcholným plánovacím, řídicím a kontrolním orgánem v oboru hmotného zásobování.

(2) Státnímu úřadu plánovacímu přísluší zejména:

- a) stanovit metodu, organizaci a techniku plánování a kontroly plnění plánů hmotného zásobování a koordinovat hmotné zásobování s potřebami všech hospodářských úseků,

- b) stanovit zásady pro činnost orgánů hmotného zásobování,
 c) stanovit zásady pro hospodaření s výrobky, pro způsob jejich odbytu a oběhu, jakož i zásobování jimi.

Oddíl II.

Ústředna hmotného zásobování.

§ 7.

(1) Jako ústřední úřad pro hmotné zásobování se zřizuje ústředna hmotného zásobování (dále jen „ústředna“).

(2) V čele ústředny je předseda, kterého zastupuje náměstek. Předsedu a jeho náměstka, kteří jsou státními zaměstnanci, ustanovuje a odvolává prezident republiky na návrh vlády. Předseda podléhá ministru-předsedovi státního úřadu plánovacího. Předseda organisuje a řídí práce ústředny.

(3) Na Slovensku se zřizuje jako úřad pro hmotné zásobování slovenská ústředna hmotného zásobování (dále jen „slovenská ústředna“). Slovenská ústředna vykonává na Slovensku působnost ústředny, při čemž je povinna dbát jejich směrnic a pokynů. Ústředna je však oprávněna vykonávat s vědomím slovenské ústředny svou pravomoc na Slovensku též přímo.

(4) V čele slovenské ústředny je předseda, kterého zastupuje náměstek. Předsedu a jeho náměstka, kteří jsou státními zaměstnanci, ustanovuje a odvolává vláda na návrh ministra-předsedy státního úřadu plánovacího. Předseda slovenské ústředny podléhá pověřenci-předsedovi slovenského plánovacího úřadu. Předseda organisuje a řídí práce slovenské ústředny.

§ 8.

(1) Ústředna vykonává v hmotném zásobování plánovací, řídicí a kontrolní působnost. V souladu s příslušnými organizačními předpisy usměrňuje činnost orgánů hmotného zásobování, při čemž může podle potřeby dávat podněty ke změně nebo zrušení jejich opatření nebo v naléhavých případech tato opatření měnit nebo rušit, a dozírá na zásobování zvláště důležitých závodů výrobky nezbytnými pro plnění jejich úkolů. Pečuje o přepravní zařízení, zřizuje a provozuje sklady a může po případě k tomu účelu zřizovat orgány podle obdoby §§ 35 a 36 zákona č. 103/1950 Sb., o národních podnicích průmyslových; podrobnosti upraví státní úřad plánovací v dohodě s ministerstvem financí.

(2) Podrobnosti o působnosti ústředny stanoví státní úřad plánovací; podle potřeby může tak učinit vyhláškou v úředním listě.

(3) Ústředna může se schválením ministra-předsedy státního úřadu plánovacího činit opatření obecné povahy vyhláškami v úředním listě.

§ 9.

(1) Každý je povinen podávat správně, pravdivě a včas všechny údaje, zprávy a návrhy, jež od něho ústředna pro potřeby hmotného zásobování vyžaduje buď přímo nebo jinými orgány nebo úřady. Na požádání musí být ústředně zasláno nebo předloženo zboží, zejména vzorky a výsledky znaleckých zkoušek zboží, jakož i příslušné doklady; náklady s tím spojené hradí vyzvaná osoba.

(2) Ústředna je oprávněna provádět svými orgány kontrolu, kdekoli je toho třeba v zájmu řádného provádění hmotného zásobování.

(3) Při provádění ustanovení předchozích odstavců je třeba dbát předpisů o zachování státního a hospodářského tajemství, po případě předpisů o přístupu do podniků a jiných objektů.

Oddíl III.

Ministerstva.

§ 10.

(1) Ministerstva vykonávají v hmotném zásobování řídicí a dozorcí pravomoc, při čemž se řídí, pokud jde o metodu, organizaci a techniku, směrnicemi státního úřadu plánovacího.

(2) Příslušná ministerstva upraví v dohodě se státním úřadem plánovacím v podřízených orgánech, podnicích a zařízeních organizaci hmotného zásobování, její působnost a vztahy.

Část třetí.

Ustanovení společná, přechodná a závěrečná.

§ 11.

(1) Osoby, pověřené prováděním úkolů podle tohoto nařízení nebo předpisů podle něho vydaných anebo na jejich provádění zúčastněné, jsou povinny zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dověděly při své činnosti.

(2) Povinnost mlčenlivosti podle odstavce 1 nezaniká skončením činnosti nebo pracovního poměru.

§ 12.

(1) Ústředna pro lesní a dřevařské hospodářství, Trhové sdružení lesního a dřevařského hospodářství, Lesnická a dřevařská ústředna v Bratislavě, Ústřední rozdělovna uhlí a Ústřední rozdělovna minerálních olejů a pohonných látek se zrušují a jejich dosavadní působnost s výjimkami uvedenými v odstavci 2 přechází na ústřednu.

(2) Z Ústředny pro lesní a dřevařské hospodářství, Trhového sdružení lesního a dřevařského hospodářství a Lesnické a dřevařské ústředny v Bratislavě přechází působnost ve věcech

- a) lesní výroby, těžby a odvozu dřeva na ministerstvo zemědělství,
- b) zpracování surového dříví na polotovary na ministerstvo průmyslu.

§ 13.

Jmění, fondy a ostatní majetková práva a závazky útvarů zrušených podle § 12 odst. 1 přecházejí dnem 1. ledna 1951 na stát. Zařízení těchto útvarů se použije v první řadě k vybavení ústředny. Přechod vlastnického práva a jiných knihovních práv zapíše knihovní soudy na návrh státního úřadu plánovacího s odvoláním na toto nařízení.

§ 14.

(1) Zaměstnanci zrušených útvarů budou převzati v potřebném počtu do ústředny.

(2) Pracovní poměr zaměstnanců, kteří nebudou převzati do státních služeb, skončí výpovědí, která může být dána dne 1. ledna 1951, po případě prvního dne každého následujícího kalendářního měsíce. Dnem 1. ledna 1951 pozbývají platnosti ujednání o výpovědní lhůtě delší, než stanoví zákon č. 154/1934 Sb., o soukromých zaměstnancích. Týmž dnem pozbývají také platnosti ujednání o odbytném (jednorázovém odškodnění).

§ 15.

(1) Zrušují se ustanovení všech předpisů, která jsou v rozporu s tímto nařízením. Zejména se zrušují:

- a) vládní nařízení č. 265/1939 Sb., kterým se ministerstvo zemědělství zmocňuje k úpravě lesního a dřevařského hospodářství,
- b) vyhláška předsedy vlády č. 296/1939 Sb., o zřízení Ústředny pro lesní a dřevařské hospodářství,
- c) nařízení s mocí zákona č. 140/1941 Sl. z., kterým se zplnomocňuje ministr hospodářství usměrňovat a upravovat poměry v lesním a dřevařském hospodářství,
- d) vládní nařízení č. 224/1941 Sb., o těžbě dřeva,
- e) vyhláška ministra hospodářství č. 245/1941 Ů. n., kterou se zřizuje Lesnická a dřevařská ústředna a kterou se tato ústředna pověřuje usměrňovat a upravovat poměry v lesním a dřevařském hospodářství,

- f) dekret presidenta republiky č. 115/1945 Sb., o hospodaření uhlím a palivovým dřívím,
- g) zákon č. 48/1946 Sb., o hospodaření minerálními oleji a pohonnými látkami.

(2) Předpisy vydané podle ustanovení, jež se podle odstavce 1 zrušují, jsou nadále platné (použitelné), pokud neodporují tomuto nařízení nebo předpisům podle něho vydaným.

§ 16.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951; provedou je všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Zápotocký v. r.

Fierlinger v. r.,
též za náměstka předsedy
vlády a ministra zahra-
ničních věcí Širokého

Dr. Ševčík v. r.

arm. gen. Svoboda v. r.

Dr. Dolanský v. r.

arm. gen. Dr. Čepička v. r.

Dr. Gregor v. r.

Nosek v. r.

Kopřiva v. r.

Kabeš v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Dr. Rais v. r.

Kopecký v. r.

Klíment v. r.

Đuriš v. r.

Krajčír v. r.

Dr. Ing. Šlechta v. r.

Dr. Neuman v. r.

Erban v. r.

Plojhar v. r.,

též za ministra Petra

Ing. Jankovcová v. r.

202.

Nařízení ministra dopravy

ze dne 21. prosince 1950

o přístavním řádu pro československé vnitrozemní přístavy.

Ministr dopravy nařizuje podle § 2 odst. 2 zákona č. 152/1950 Sb., o úpravě a bezpečnosti provozu vnitrozemní plavby:

Oddíl 1.

Všeobecná ustanovení.

§ 1.

Používání, přístavů a přístavních zařízení.

(1) Používateli přístavů a překladišť (dále jen „přístavy“) a přístavních zařízení jest dovoleno každému v mezích ustanovení tohoto nařízení.

(2) Přístavní správa (§ 4) může podle potřeby na jednotlivých částech přístavního území povolit jen omezený provoz nebo je pro provoz úplně uzavřít. Totéž platí o používání přístavních zařízení.

(3) Používání přístavů děje se na nebezpečí a odpovědnost uživatelů přístavů, není-li zvláštními předpisy stanoveno jinak.

§ 2.

Všeobecná povinná péče.

(1) Uživatelé přístavů jsou povinni dbát veškeré opatrnosti, aby se na přístavním území neztížil provoz, nebylo poškozeno přístavní zařízení a nedocházelo ke vzájemným poškozením.

(2) Uživatelé přístavů odpovídají za škody, které způsobili na území přístavů nebo na jejich zařízeních.

§ 3.

Výklad některých pojmů.

(1) Nebezpečným nákladem se rozumějí výbušniny, hořlaviny, žíraviny a jedy.

(2) Přistáním se rozumí každé spojení plavidla s břehem přímo (lanem, lávkou, můstkem a pod.) nebo prostřednictvím jiného plavidla s břehem již spojeného.

(3) Dnem se rozumí doba počínající půl hodiny před východem slunce a končící půl hodiny po jeho západu, nocí pak doba počínající půl hodiny po jeho západu a končící půl hodiny před jeho východem.

(4) Pokud toto nařízení nebo předpisy podle něho vydané obsahují ustanovení pro plavidla, platí i pro vory, plovoucí přístroje a plovoucí zařízení, není-li výslovně stanoveno jinak.

Oddíl 2.

Správa přístavů.

§ 4.

Přístavní správa a její působnost.

(1) Správu přístavů vykonávají krajské národní výbory.

(2) K úkolům správy přístavů patří zejména

- a) pečovat o bezpečný, plynulý a hospodárný provoz přístavu,
- b) bdít nad dodržováním přístavních a plavebněbezpečnostních předpisů,
- c) dbát o to, aby přístavních zařízení bylo řádně používáno a aby s nimi bylo šetrně zacházeno,
- d) vyměřovat a vybírat poplatky za používání přístavů a jejich zařízení,
- e) vést záznamy o přístavním provozu,
- f) pečovat o to, aby přístavní prostory byly udržovány ve zdravotně nezávadném stavu.

(3) Pro výkon úkolů uvedených v odstavci 2 zřídí krajský národní výbor v přístavu svůj orgán (přístavní správu).

§ 5.

Pokyny přístavní správy.

Použivatelé přístavů jsou povinni řídit se pokyny, výzvami nebo příkazy přístavní správy. Jestliže uložené úkony nebyly provedeny neprodleně nebo ve stanovené lhůtě, může přístavní správa provést nebo dáti provést uložené úkony na účet a nebezpečí uživatele přístavu, zejména při nebezpečí v prodlení.

§ 6.

Zvláštní povinnosti uživatelů přístavů.

(1) Uživatelé přístavů jsou povinni dáti orgánům přístavní správy, jakož i plavebním orgánům veškerá vysvětlení potřebná ke splnění jejich úkolů a poskytnouti jim veškerou potřebnou pomoc.

(2) Posádky plavidel jsou povinny orgánům uvedeným v odstavci 1 umožniti na jejich žádost vstup na plavidla, po případě tyto orgány na ně bezplatně převézt.

Oddíl 3.

Ustanovení o lodním provozu.

§ 7.

Vplouvání do přístavů.

(1) Přístavy jsou, pokud není v odstavci 2 a 3 stanoveno jinak, volně přístupné všem plavidlům, nebrání-li tomu bezpečnostní, zdravotní, veterinární nebo celní předpisy.

(2) Zvláštního předechozího povolení přístavní správy potřebují

- a) plavidla, jimž hrozí potopení,
- b) plovoucí přístroje, plovoucí zařízení, jakož i jiná plavidla, sloužící jako obydlí, dílny nebo skladiště,
- c) plavidla s nebezpečným nákladem nebo naložená látkami lehce zápalnými (na př. proutím, rákosím, senem, slámou a pod.) nebo zapáchajícími, pokud chtějí používat jiného než pro ně určeného přístavu nebo části přístavu,
- d) plavidla, na nichž se vyskytly nakažlivé nemoci, pokud ještě nebyla desinfikována.

(3) Plavidla, na nichž vypukl požár, smějí vplouti jen do té části přístavu, která bude přístavní správou zvlášť určena; musí přistávat tak, aby neohrozila přístavní zařízení nebo jiná plavidla.

§ 8.

Odstranění plavidel z přístavů.

(1) Vůdce (držitel) plavidla je povinen na výzvu přístavní správy odstraniti své plavidlo z přístavu,

- a) nebylo-li zažádáno o povolení podle § 7 odst. 2,
- b) nastala-li skutečnost uvedená v § 7 odst. 2 teprve za pobytu v přístavu nebo dověděla-li se přístavní správa o ní teprve do datečně,
- c) bylo-li skončeno překládání nebo vyžadují-li to naléhavé provozní důvody,
- d) je-li plavidlo ohroženo ohněm nebo vypukne-li na něm požár,
- e) nebylo-li dbáno ustanovení tohoto nařízení nebo předpisů podle něho vydaných, nebo nebylo-li dbáno pokynů, výzev nebo příkazů přístavní správy.

(2) Neodstraní-li vůdce (držitel) ve stanovené lhůtě plavidlo z přístavu, učiní tak přístavní správa na jeho účet a nebezpečí.

§ 9.

Ochranná opatření za pobytu v přístavu.

Za pobytu v přístavu nutno uložit veškeré předměty, které přečnívají přes palubu, tak, aby plavidla zaujímal v přístavu co nejmenší prostor a nemohlo dojít k jejich vzájemnému poškození, pokud se tak může státi bez újmy bezpečnosti plavidla.

§ 10.

Ohlašovací povinnost.

(1) Vůdce nebo jeho zástupce musí plavidlo, které připluje do přístavu, ihned přihlásiti u přístavní správy (§ 12) a před odplutím z přístavu odhlásiti (§ 13).

(2) Plavidla, která přistanou a s nezměněným nákladem a posádkou opustí přístav do 24 hodin, mohou býti při přihlášce zároveň odhlášena.

(3) Zdrží-li se plavidlo, které bylo již odhlášeno, z jakéhokoliv důvodu v přístavu déle než 24 hodin, musí býti tato skutečnost, po případě jiné změny ihned ohlášeny přístavní správě.

(4) O přihlášce a odhlášce vydá přístavní správa potvrzení, které musí býti předloženo na výzvu orgánům přístavní správy.

§ 11.

Osvobození od ohlašovací povinnosti.

(1) Od ohlašovací povinnosti podle § 10 jsou osvobozena

- a) služební plavidla veřejných orgánů, Sboru národní bezpečnosti a branné moci,
- b) plavidla určená výlučně pro službu v přístavu,
- c) záchranná a požární plavidla, jež plují k místu nehody nebo požáru,

d) plavidla, která dopravují osoby podle veřejně vyhlášeného jízdního řádu.

(2) Přístavní správa může v případech hodných zvláštního zřetele osvoboditi od ohlašovací povinnosti i jiná plavidla nebo povolití úlevy z této povinnosti.

§ 12.

Hlášení příjezdu.

(1) Hlášení příjezdu (přihláška) se podává písemně.

(2) V přihlášce nutno uvést zejména druh a označení plavidla, jeho nosnost, ponor, výkon strojů, místo, odkud připlulo, dobu příjezdu, potřebná data o nákladu, jakož i osobní data vůdce, posádky, členů jejich rodin a osob přítomných na plavidle.

(3) Zároveň s podáním přihlášky nutno předložiti potřebné listiny, zejména průkaz o způsobilosti plavidla, cejchovní průkaz, průkazy o způsobilosti posádky, seznam posádky spolu s plaveckými knížkami, listinu přítomných, zdravotní list a manifest o nákladu.

(4) Přístavní správa může odebrat na potvrzení průkaz o způsobilosti plavidla nebo cejchovní průkaz; uloží je až do odjezdu plavidla z přístavu.

(5) Vůdce plavidla nebo jeho zástupce jest povinen zároveň s přihláškou oznámiti přístavní správě veškeré okolnosti důležité pro plavbu, které zjistí cestou do přístavu (na př. nehody, poškození a potopení plavidel, plavební překážky, nedostatečné hloubky, závary ve znakování plavební dráhy), jakož i nálezy znakovacího materiálu a součástí lodní výstroje, po případě ztráty částí lodní výstroje svého plavidla.

§ 13.

Hlášení odjezdu.

(1) Vůdce plavidla nebo jeho zástupce jest povinen před odjezdem plavidla odhlásiti je písemně u přístavní správy.

(2) V odhlášce nutno uvést zejména změny v posádce, ponor plavidla, potřebná data o nákladu, dobu odjezdu a místo určení.

(3) Dokud přístavní správa nepotvrdí odhlášku, nesmí plavidlo opustit přístav.

§ 14.

Přistávání.

(1) Pokud plavidlo nezaujme stanoviště podle ustanovení § 15, smí přistáti na takovém místě, kde neztěžuje přístavní provoz.

(2) Místa zvláště určená pro určitá plavidla, určitě náklady nebo podniky nesmí býti bez povolení přístavní správy používána jinými plavidly nebo podniky.

(3) Jest zakázáno přistávati k plavidlu s nebezpečným nákladem.

(4) Remorkér, který vleče plavidlo s nebezpečným nákladem, musí se od něho ihned po jeho přistání vzdálit.

(5) Plavidla nesmějí začít s překládáním ani vejíti ve styk s břehem nebo s jinými plavidly, dokud nezaujala stanoviště podle ustanovení § 15. Toto ustanovení nevztahuje se na osoby, jejichž vystoupení je nutné za účelem vyvázání a přihlášení plavidla.

(6) Vůdce a posádky jednotlivých plavidel musí si vzájemně pomáhati při přistávání a odplouvání, jakož i při přemísťování plavidel a sestavování vleků.

§ 15.

Určení stanoviště.

(1) Každé plavidlo musí v přístavu zaujmouti stanoviště podle pokynů přístavní správy. Přístavní správa může naříditi, aby stanoviště bylo změněno nebo aby byla změněna poloha plavidla na stanovišti.

(2) Přístavní správa může přikázati jednotlivým podnikům stálá stanoviště nebo povoliti postavení přistávacích zařízení a stanoviti bližší podmínky pro jejich používání.

(3) Pořadí zaujetí stanoviště a provádění překládky řídí se zpravidla pořadím přihlášky. Vyžaduje-li toho veřejný zájem, může přístavní správa připustiti výjimky.

§ 16.

Vyvazování a kotvení.

(1) Plavidla musí být na stanovištích řádně a bezpečně vyvázána, a to jen na zařízeních k tomu určených. Není-li v přístavu takových zařízení, musí se vůdce plavidla postarati o jiné náležité vyvázání plavidla.

(2) Přívěsné loďky, pokud nejsou uloženy na palubě, musí býti uvázány na nábrežní straně.

(3) Posádka plavidla smí odvázati jiné plavidlo jen se svolením jeho vůdce, jeho zástupce nebo hlídky, a musí je ihned opět řádně vyvázati.

(4) Vzpěry k udržování plavidla v přiměřené vzdálenosti od břehu smějí býti zasazovány jen takovým způsobem, aby tím nebyly poškozovány břehové úpravy.

(5) Mezi plavidla a obruby břehů, přístavní můstky a pod., jakož i mezi plavidla vedle sebe stojící nutno vkládati odrazníky.

(6) Napínati lana, řetězy a pod. přes plavební dráhu nebo přístavní nádrž je bez svolení přístavní správy dovoleno jen v případech nouze; o tom je nutno ihned vyrozuměti přístavní správu. V těchto případech musí býti

lana, řetězy a pod. pod stálým dohledem nebo musí být označeny.

(7) Vůdci plavidel, stojících v přístavu [s výjimkou plavidel uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) až c)] musí v případě potřeby dovoliti jinému plavidlu, aby se k jeho plavidlu vyvázalo, pokud tím není ohrožena bezpečnost nebo činnost jeho vlastního plavidla.

(8) Kotvení v přístavních nádržích je dovoleno jen v případech nouze.

§ 17.

Přechody.

(1) Plavidla stojící u břehu musí býti opatřena lávkami, aby byl na ně umožněn s břehu přístup. Lávky musí vyhovovati podmínkám, předepsaným zvláštními předpisy.

(2) Stojí-li plavidla vedle sebe, musí vůdce plavidel, která jsou blíže břehu, trpěti zřízení přechodů přes tato plavidla a, pokud se na nich nepřekládá, dovoliti, aby přes ně bylo přepravováno zboží a aby k tomu byla učiněna potřebná opatření.

§ 18.

Opatření při stání v klidu.

(1) Opravné práce na plavidlech smějí býti prováděny jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, aby přístavní provoz nebyl ztěžován.

(2) Při vypouštění páry, horké vody nebo jiných tekutin z plavidel musí býti učiněna taková opatření, aby nedošlo k ohrožení nebo poškození osob nebo majetku.

(3) Plavidla, která stojí u břehu, smějí přezkoušet běh lodních šroubů nebo koles jen při pomalém chodu stroje. Zkoušky většího rozsahu smějí se konati jen na místech přístavní správou k tomu vykázaných. V takových případech musí být plavidla na blízkou stojící nebo se přibližující vhodným způsobem a včas varována. Při nebezpečí musí být chod stroje ihned zastaven.

(4) Stojí-li v přístavním území na volné řece několik plavidel vedle sebe, musí krajní plavidlo na návodní straně nésti za noci světla předepsaná plavebněbezpečnostními předpisy; stejná povinnost platí i pro jednotlivě stojící plavidla.

§ 19.

Hlídky plavidel.

(1) Plavidla stojící v přístavu nesmějí být ponechána bez dozoru. Na každém plavidle musí být pohotově část posádky, které je nezbytně třeba k bezpečnému provedení nutných opatření nebo manévru.

(2) Plavidla stojící v klidu v přístavní ná-

drží, vyjma malá plavidla, musí být pod stálým dohledem alespoň jedné spolehlivé a způsobilé osoby. Přístavní správa může výjimečně povolit pro plavidla poblíž sebe stojící společnou hlídku.

(3) Má-li plavidlo zůstat v přístavní nádrži bez posádky, musí jeho vůdce označiti přístavní správě osobu znalou plavby a bydlící v místě jako svého zástupce.

(4) Přístavní správa může podle potřeby (při velké vodě, chodu ledu a pod.) naříditi zesílení hlídky na plavidlech.

(5) Za provádění dohledu jsou odpovědni vůdcové plavidel, a to i tehdy, když přístavní správa osvobodila plavidlo od povinnosti vlastního dohledu.

(6) Přístavní správa může na účet a nebezpečí provozovatele ustanoviti zvláštní hlídku pro plavidla s nebezpečným nákladem a nevypařená tanková plavidla, pokud stojí mimo místa pro ně určená, jakož i pro plavidla, jejichž posádky nesplnily povinnosti vyplývající z hlídkové služby.

(7) Pokynů, výzev nebo příkazů hlídek musí být neprodleně uposlechnuto.

§ 20.

Vplouvání do přístavních nádrží.

(1) Veškerá plavidla musí před vplutím do přístavních nádrží zmírniti včas rychlost tak, aby bylo zabráněno škodlivým účinkům vlnobití nebo ssání, jakož i poškození jiných plavidel nebo břehů.

(2) V přístavních vjezdech jest plavba dovolena jen v jednom směru, při čemž vplouvající plavidlo má přednost.

(3) Před vplutím do přístavního vjezdu a do jednotlivých nádrží, jakož i před vyplutím na řeku a při míjení přístavního vjezdu nutno dáti výstražné znamení „pozor“ podle plavebněbezpečnostních předpisů.

(4) Vůdce plavidla smí vplouti se svým plavidlem do přístavního vjezdu nebo do přístavních nádrží jen tehdy, když se včas přesvědčil, že vjezd je volný; zastavování ve vjezdu do přístavu a jednotlivých nádrží je zakázáno.

(5) Pořadí pro vplouvání do přístavních nádrží je dáno dobou příplutí, po případě pohotovostí plavidla ke vplutí.

§ 21.

Plavba v přístavní nádrži.

(1) V přístavních nádržích smějí plavidla prováděti manévry a sestavovati vleky jen, je-li dostatek místa, a s největší opatrností.

(2) V přístavní nádrži musí zůstatí stále dostatek volného místa pro plavbu.

§ 22.

Povinná oznámení.

Za pobytu plavidla v přístavu jest vůdce plavidla nebo jeho zástupce povinen oznámiti přístavní správě neprodleně veškerá poškození a závady zpozorované na přístavních a překladištních zařízeních, ztráty a nálezy předmětů na přístavním území a nálezy předmětů vylovených z vody. Vůdce plavidla jest rovněž povinen hlásit předměty spadlé do vody, které mohou ohrozit bezpečnost přístavního provozu. Jde-li o předměty z vlastního plavidla, musí je vůdce plavidla ihned odstranit; není-li to možné, musí místo označit.

Oddíl 4.

Ustanovení o ostatním přístavním provozu.

§ 23.

Vstup do přístavu.

(1) Vstupovati do přístavu a zdržovati se v něm mimo části vyhrazené pro osobní dopravu je dovoleno jen s písemným povolením přístavní správy. Výjimky stanoví směrnicí ministerstva dopravy.

(2) Na přístavním území smí býti používáno jen cest a přechodů k tomu určených.

(3) Každý, kdo se zdržuje v přístavu, musí plavebním orgánům na jejich výzvu prokázati svoji totožnost a oprávnění ke vstupu do přístavu.

(4) Osoby, které se zdržují v přístavu, činí tak na vlastní nebezpečí.

§ 24.

Železniční provoz.

Železniční provoz v přístavu se řídí v rámci ustanovení tohoto nařízení příslušnými železničními předpisy.

§ 25.

Překládní práce.

(1) Překládati jest dovoleno jen na místech k tomu určených nebo přístavní správou přikázaných.

(2) Plavidla, která nemohou ihned započítí s překládáním, nemají nárok na místo u břehu.

(3) Nebezpečný náklad smí býti překládán zpravidla jen za dne, a to za stálého dohledu a jen na místech k tomu účelu trvale určených nebo přístavní správou přikázaných; při tom jest nutno dbáti též bezpečnostních opatření zvláště předepsaných.

(4) Překládání dříví s břehu nebo s plavidel přímo do vody jest dovoleno jen se souhlasem přístavní správy a za podmínek jí stanove-

ných. Plavební dráha nesmí být při tom zatrasena.

(5) Při překládání musí být učiněna taková bezpečnostní opatření, aby nedošlo k poškození osob nebo věcí. Nepovolané osoby nesmějí se zdržovat v blízkosti překládacích zařízení, která jsou v provozu.

(6) Použivatelé přístavů musí pomocná překládní zařízení, která není možno na noc odstraniti, za noci řádně osvětliti.

(7) Použivatelé přístavů jsou povinni každé znečištění způsobené při překládu odstraniti ihned po ukončení práce.

§ 26.

Skládka.

(1) Zboží a předměty jakéhokoliv druhu smějí být na přístavním území ukládány jen ve skladištích nebo na místech k tomu určených (volná skládka). Jinde smí být se souhlasem přístavní správy ukládáno jen takové zboží a předměty, které mají býti co nejdříve buď nakládány nebo dále dopraveny.

(2) Nebezpečný náklad a lehce zápalné látky smějí být ukládány se souhlasem přístavní správy jen na zvlášť určených místech, při čemž jest nutno dbáti bezpečnostních opatření nařízených přístavní správou.

(3) Přístavní správa jest oprávněna uložené zboží a předměty, které nebyly ve stanovené lhůtě odklizeny, na účet a nebezpečí povinné osoby po předchozím vyrozumění odstranit.

(4) Při nebezpečí velké vody nebo před chodem ledu musí být na výzvu přístavní správy neprodleně vyklizeny ohrožené části přístavního území.

§ 27.

Všeobecné zákazy.

(1) V přístavu jest bezvýjimečně zakázáno a) zbytečné používání signálních prostředků (na př. píšťal, sirén, zvonců), hlomození a jiné rušení klidu,

b) neoprávněné fotografování a filmování,

c) poškozování břehů, svahů, cest a přístavních zařízení vůbec,

d) jakékoliv zneužití přístavních zařízení, jmenovitě záchranných zařízení umístěných na břehu.

(2) Pokud přístavní správa nepovolí výjimky, jest dále zakázáno a) používání přístavu k zábavním a sportovním účelům, k umístování reklamních tabulí, plakátů a nápisů jakéhokoliv druhu, b) koupání mimo vyhrazená místa a neoprávněné vstupování na zamrzlé vodní plochy, c) odebírání písku, štěrku a jiných zemin, jakož i ledu,

d) vybírání spadaneho uhlí, jakož i hledání ztracených předmětů ve vodě, nejde-li o hledání vlastního předmětu bezprostředně po jeho ztrátě,

e) chytání ryb.

(3) Přístavní správa může z důvodů veřejného zájmu vydávati i jiné zákazy, než jaké jsou uvedeny v předchozích odstavcích.

Oddíl 5.

Přezimování plavidel.

§ 28.

Hlášení přezimování.

(1) Nárok na přezimování mají plavidla jen potud, pokud stačí místo v zimním nebo ochranném přístavu.

(2) Vůdce plavidla, které má přezimovati v přístavu, je povinen vyžádati si k tomu povolení přístavní správy. Proto musí vůdcové plavidel, která příplují do přístavu v době od 1. prosince do 31. března při hlášení příjezdu (§ 12) současně požádati o povolení k přezimování a oznámiti dobu, po kterou hodlají v přístavu se svými plavidly setrvati. Stejně oznámení musí učiniti vůdcové plavidel, která stojí v přístavu dne 1. prosince.

(3) O povolení k přezimování plovoucích přístrojů a plovoucích zařízení nutno zažádati u přístavní správy nejpozději do 15. listopadu.

§ 29.

Zvláštní opatření za přezimování.

(1) Plavidla s nebezpečným nákladem mohou přezimovati zpravidla jen po vyložení nákladu a po provedení potřebných bezpečnostních opatření. Přístavní správa může povolit výjimky, jestliže tato plavidla mohou být umístěna v přístavu bez nebezpečí pro okolí.

(2) Za přezimování musí být zřízeny mezi jednotlivými plavidly navzájem, jakož i ve spojení se břehem přechody podle ustanovení § 17. Tyto přechody musí být stále udržovány tak, aby byly za každého počasí bezpečně použitelné a musí být za tmy osvětleny.

(3) Přístavní správa může podle potřeby naříditi, aby z posádek přezimujících plavidel byly určeny pravidelné hlídky, a stanoví jejich povinnosti, zejména pro případ požárů a jiných živelních pohrom.

§ 30.

Opatření při zámrazích.

(1) Při zámraze je posádka plavidla povinna uvolňovat podle pokynů přístavní správy plavidlo z ledu. U každého plavidla musí být nej-

méně jedno leduprosté místo, z něhož by bylo možno brát vodu k hašení ohně. Otvory vysekané do ledu nutno označiti tak, aby byly již z dálky viditelné.

(2) Vůdcové plavidel přezimujících v přístavu jsou povinni na příkaz přístavní správy poskytnouti mužstvo, plavidlo nebo náčiní k odstranění ledu v přístavu nebo k jiným opatřením potřebným za přezimování. Provozovateli resp. vlastníku plavidla nepřisluší v takovém případě nárok na náhradu vůči přístavní správě.

Oddíl 6.

Zdravotní a veterinární ustanovení.

§ 31.

Zdravotní a veterinární dozor.

(1) Veškerá plavidla v přístavu podléhají zdravotnímu, po případě veterinárnímu doзору.

(2) Vůdcové plavidel jsou povinni ihned hlásiti přístavní správě vypuknutí nakažlivé nebo podezřelé nemoci na plavidlech. Stejná povinnost platí i pro případ těžkého úrazu nebo úmrtí.

(3) Posádky a ostatní osoby na plavidlech jsou povinny dovoliti úřednímu lékaři nebo veterináři přístup do všech prostor plavidla, dáti jim požadovaná vysvětlení a uposlechnouti jejich pokynů a nařízení.

(4) Byla-li nařízena zdravotní nebo veterinární prohlídka, nesmí nikdo opustit plavidlo před ukončením prohlídky a bez souhlasu úředního lékaře nebo veterináře.

§ 32.

Karanténa (isolatione).

(1) Plavidlo přicházející ze zamořených krajů anebo na němž se vyskytly nakažlivé nebo podezřelé nemoci musí vztyčiti na viditelném místě žlutou vlajku a smí přistáti, dokud se nepodrobilo předepsaným zdravotním opatřením, jen na místě, které mu určí přístavní správa.

(2) Vyskytne-li se na plavidle u přepravovaných zvířat nákaza nebo podezření z ní, může být plavidlo podrobena karanténě, po případě mohou být přepravovaná zvířata podrobena izolaci na plavidle.

(3) Po dobu nařízené karantény (isolatione) nesmí nikdo kromě veřejných orgánů bez písemného souhlasu úředního lékaře nebo veterináře na plavidlo vstupovati nebo s ním odcházet. Styk s takovým plavidlem řídí se pokyny úředního lékaře nebo veterináře a přístavní správy.

§ 33.

Zvláštní zdravotní opatření.

(1) Přístavní správa nařídí v případě potřeby provedení desinfekce, jakož i vykuřování nebo zaplňování plavidel za účelem vyhubení krys, potkanů, myši, hmyzu a pod., a stanoví při tom podmínky, jichž nutno dbáti při provádění těchto opatření.

(2) Pokud opatření uvedená v odstavci 1 jsou prováděna z podnětu uživatele přístavu, musí být o nich přístavní správa předem vyrozuměna.

Oddíl 7.

Jiná bezpečnostní a provozní ustanovení.

§ 34.

Používání světla a ohně.

(1) K osvětlování smí být používáno jen bezpečně uzavřených a upevněných nebo zavěšených svítidel s kovovými nádržemi nebo svítidel elektrických.

(2) Používá-li se v nákladních nebo zásobních prostorách plavidel přenosných elektrických svítidel, musí tato být opatřena neprodyšným ochranným sklem a podle potřeby ochranným košem nebo mřížkou. Používá-li se v těchto prostorách jiných přenosných svítidel, musí tato být bezpečně zajištěna; rozsvěcována nebo zhasena smějí být jen mimo tyto prostory. V prostorách, kde je nebezpečí výbuchu, nesmějí být rozsvěcována nebo zhasena ani svítidla elektrická.

(3) Použité světelné zdroje musí býti vždy zastíněny tak, aby oslněním nepůsobily rušivě na plavební a přístavní provoz.

(4) K přívodu elektrického proudu o napětí nejméně 110 V na plavidla nutno míti zvláštní povolení přístavní správy.

(5) Rozdělávání a udržování otevřeného ohně na přístavním území a na plavidlech je dovoleno jen se souhlasem přístavní správy.

(6) Rozdělávati a udržovati otevřený oheň na plavidlech s nákladem výbušnin, hořlavín nebo látek lehce zápalných a v jejich blízkosti jest zakázáno. Vaření a topení na těchto plavidlech jest dovoleno jen, byla-li učiněna veškerá bezpečnostní opatření podle zvláštních předpisů.

(7) Otevřený oheň, pokud jeho používání na plavidlech není zakázáno, musí být stále pod dohledem spolehlivé osoby, při čemž nutno učiniti opatření k jeho rychlému uhašení.

(8) Rozpouštění a vaření dehet, olej, pryskyřici, smolu nebo podobné látky, používati lamp k pájkování, svařovacích přístrojů a pod., jakož i čistiti komíny plavidel jest dovo-

leno jen se svolením přístavní správy, a to zpravidla jen za dne.

(9) Kouření v nákladních prostorách plavidel je zakázáno.

§ 35.

Opatření při živelních pohromách.

(1) Hořící plavidla musí být, je-li toho třeba, z přístavního území odstraněna. Ne-li to podle povahy věci možné, musí být odstraněna plavidla, která jsou v dosahu nebezpečí. Plavidla hořící v přístavu mohou být na příkaz přístavní správy v případě nezbytnosti potopena. V takovém případě nepřísluší provozovateli, po případě vlastníku plavidla nárok na náhradu vůči přístavní správě.

(2) Při nehodě plavidla nesmí je žádný člen posádky opustiti, dokud nebyla učiněna opatření nutná k odstranění nebo zmenšení nebezpečí.

§ 36.

Udržování čistoty v přístavech.

(1) Jest zakázáno odkládati zátěž, kameny, písek, smetí, zbytky obalů, popel, škváru, hadry na břeh nebo je házeti do vody. Takové předměty smějí být odkládány jen na místech k tomu určených. Při porušení tohoto zákazu musí být znečištění odstraněno a způsobená škoda nahrazena.

(2) Rovněž je zakázáno jakékoliv jiné znečišťování přístavů, zejména vypouštění nebo vylévání žíravých tekutin nebo tekutin obsahujících olej do vody.

§ 37.

Plavební překážky v přístavu.

Plavidla v přístavu potopená nebo uvázlá, jakož i předměty plavbě překážející, musí být až do jejich odstranění podle předpisů označeny a ve stanovené lhůtě a podle pokynů přístavní správy odstraněny. Nestane-li se tak, je přístavní správa oprávněna zaříditi sama na účet a nebezpečí povinného, co uzná za nutné.

§ 38.

Pracovní doba.

Práce v přístavu se řídí potřebami přístavního a překladišního provozu. Použivatelé přístavů jsou povinni oznámiti přístavní správě

pracovní dobu a její změny, zejména práce konané v noci, o nedělích nebo o státně uznaných svátcích a památných dnech.

Oddíl 8.

Zvláštní ustanovení o vojenské správě.

§ 39.

Ustanovení § 7 odst. 2 písm. b), §§ 17 a 19, § 29 odst. 2 a 3, § 30 odst. 2, § 31 odst. 2 věty druhé a § 38 neplatí pro osoby, plavidla a zařízení vojenské správy. Opatření uvedená v §§ 5, 6 a 8, § 26 odst. 3, § 31 odst. 3, § 32 odst. 3, § 33 odst. 1 a § 37 (pokud jde o odstranění plavidel nebo předmětů) mohou být činěna jen v dohodě s orgány vojenské správy.

Oddíl 9.

Závěrečná ustanovení.

§ 40.

Rozsah platnosti.

Toto nařízení platí pro československé vnitrozemní přístavy, které určí ministerstvo dopravy vyhláškou v úředním listě; při tom ministerstvo dopravy vymezí územní obvod jednotlivých přístavů a stanoví jejich účel, po případě zvláštní pravidla pro jejich používání.

§ 41.

Platnosti pozbývají předpisy, které upravují věci, na něž se vztahuje toto nařízení, zejména

- a) vyhláška bývalého Plavebního ředitelství č. 484/1944 Ú. l., o Přístavním řádu pro veřejné přístavy a veřejná překladiště,
- b) vyhláška Československého úřadu plavebního č. 48/1922 Ú. n., o přístavním řádu pro československé přístavy na Dunaji.

§ 42.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1951.

Zápotocký v. r.

Petr v. r.